

Հովհաննես Թումանյան

Ախթամար

Ծիծաղախիտ Վանա ծովի
Փոքրիկ գյուղից առափնյա,
Ծովն է սրտնում գաղտագողի
Ամեն գիշեր մի տղա:

Ծովն է սրտնում առանց նավակ,
Բագուկներով առնացի
Ջուրը ճողփում, լող է տալի
Դեպի կրդզին դիմացի:

Խավար կրդզուց պարզ ու պայծառ

Մի լույս կանչում է նրբան,
Մի վառ փարոս նրբա համար,
Չընդլորի իր ճամփան:

Միրուն Թամարն ամեն գիշեր
Այնտեղ կրրակ է անում,

Եվ ըսպասում է անհամբեր
Այնտեղ՝ մոտիկ դարանում:

Ծրփում է ծովն այեծածան,
Ծրփում է սիրտը տրղի.
Գոռում է ծովն ահեղածայն,

Նա կրովում է կատաղի:

Եվ Թամարը սրբտատրրոփ
Արդեն լրսում է մոտիկ
Ջրրի ճողփյուն, ու ողջ մարմնով
Սիրուց այրվում է սաստիկ:

Լըռեց: Ծովի խավար ափին
Կանգնեց սև-սև մի ըստվեր...
Ահա և նա... իրար գրտան...
Կասկածավո՞ր լուռ գիշեր...

Միայն ալիքը Վանա ծովի

Մեղմ դիպչում են եզերքին.
Եվ հեղհեղուկ հեռանում են
Շրշունջներով անմեկին:

Նըրանք ասես փրսփրսում են...
Ու աստղերը կամարից

Ակնարկելով բամբասում են
Լիրբ, անամոթ Թամարից...

Բամբասում են կուսի սրբտում...
Ժամ է արդեն... ու կըրկին
Մինն այեկոծ ծովն է մըտնում,

Մյուսն աղոթում եզերքին...

Բայց մի անգամ չարկամ մարդիկ
Նըրանց գաղտնիքն ինացան,
Լույսը հանգցրին սև ու սաստիկ
Մի մութ գիշեր դիվական:

Մոլորվեցավ խավար ծովում
Լողորդ տրդան սիրահար,
Ու բերում է հողմը, բերո՛ւմ
Հառաչանքներն— «Ա՛խ, Թամա՛ր...»:

Մոտ է ձայնը. սև խավարում,

Ժայռերի տակ սեպացած,
Ուր ամեհի ծովն է գոռում,
Մերթ կորչում է խլացած,
Ու մերթ լրավում ուժասպառ.
«Ա՛խ, Թամա՛ր...»:

Առավոտյան ծովը ծրփաց,
Ափը ձրգեց մի դիակ,
Նըրա շուրթին, պաղ, կարկամած,
Ասես մեռած ժամանակ
Սառել էին երկու բառ.

«Ա՛խ, Թամա՛ր...»:

Այն օրվանից սրբա համար
Կրդզին կոչվեց Ախթամար:

